

A legfontosabb meccs

Kezemet tördelve remegtem egy sötét szoba foteljében. Képtelen voltam felállni a félelemtől. Mintha a fotel magához láncolt volna. A hideg levegő perzselte az orromat és a torkomat is. Köhögni kellett. Izzadtam, mégis fáztam, mintha lázas lettem volna.

Nem tudtam kivenni, mekkora a helyiség. Túl sötét volt ahhoz, hogy ellássak a falakig. Az egyetlen fényforrást az előttem lévő doboz alakú tévé biztosította, amelyben a nyerő rúgásom játszódott le újra és újra.

– Ezzel Mark Jones megnyerte csapata részére a bajnokságot – üvöltötte a kommentátor. – Megdöbbenő ájulása után újjászületett emberként tért vissza a pályára. Hihetetlen teljesítményt láthattunk tőle! – mondta a férfi újra és újra.

A fejem lüktetett, nem értettem, mi történik. Még arra sem emlékeztem, hogyan kerültem ide. Hány óra lehetett? Álmodtam? Már haza is jutottam? Megint körbenéztem, de ugyanúgy semmit sem láttam. – A csúcson kell abbahagyni – hallottam a tévéből a saját hangomat. Egy interjú része volt, amit a meccs után vettünk fel. – A csúcson kell abbahagyni. A csúcson kell abbahagyni – mondtam újra és újra. Egyre fülsértőbb volt saját hangomat hallani. A tévében látott énem szemébe néztem, aki díjnyertes vigyorral pillantott a kamerába. – A csúcson kell abbahagyni.

A betegségem miatt az utolsó meccsem lett volna. Az utolsó, egyben legfontosabb meccsem, és én elájultam a pálya közepén. Nem sokáig voltam kiütve, de épp elég időre ahhoz, hogy csak *életem legfontosabb meccse* végén térjek magamhoz.

Azt hittem, csak álom volt, ami ezután történt. Azt hittem, csak futó ábránd az, amit Ő mondott. Meggyőződtem, hogy a jó döntést hozom azzal, ha kezet rázok vele. Akkor sem értettem, mi történt velem, de *a csillagokat hozta le nekem az égről*, ezért csak sodródtam az árral. Azt mondta, majd fizetek, ha végül minden úgy alakul, ahogy én akarom. És úgy is történt; miután vizet locsoltak az arcomba, felébredtem, és még a bajnokságot is megnyertem a csapatnak. El is felejtettem az emlékeket, melyekben az ájulás miatt kihagytam a meccset.

Nem értettem, mi történt. Csak álmodtam volna, hogy kidőlttem a meccs végéig? De minden olyan tökéletes volt! Meg sem kérdőjeleztem a történéseket, minden *pontosan* úgy alakult, ahogy szerettem volna.

– Majd fizetsz, ha kiélvezted a pillanatot – mondta, és én megráztam a kezét. Olyan volt, mint egy álomban.

– Minek köszönheti a sikerét, Mark? – kérdezte a riporter mély, torz hangon. Felkaptam a fejem. Figyeltem, ahogy a kamerába kacsintok.

– Csakis saját magamnak – feleltem, mire a tévé búgni, a képernyő pedig hullámozni kezdett.

A tévé mögött valami megmozdult, de nem láttam jól. A monitoron megjelent az a ködös alak az álmomból. – Majd fizetsz, ha kiélvezted a pillanatot! – Majd újra azt láttam, ahogy a kamerába kacsintok. – Csakis saját magamnak... Majd fizetsz, ha kiélvezted a pillanatot... Csakis saját magamnak...

Éreztem valami jelenlétét a tévé mögött, de nem láttam a sötétben. Egyre hangosabban kántáltam a tévében. A fejem lüktetett a fájdalomtól. A tévé sűgő hangja, az én hangom váltakozva a sötét alak hangjával megőrijtett. Kezemet a fülemre tapasztottam, de még úgy is tökéletesen hallottam.

Hirtelen tisztábban kezdtem látni. Tudtam, hogy valaki áll a tévé mögött. Ami eddig álomnak tűnt, valósággá vált. Megérdemeltem a fájdalmat, amit abban a pillanatban éreztem. Annyira vágytam a hírnévre és a győzelemre, hogy bármit megtettem volna érte.

Bármit.

Egyezséget kötöttem vele, s most az életemmel fizetek.

Ösz Ilona: Fekete macska